

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXV.

ČÍSLO 5

MÁJ 2017

Mária, matka čistej lásky

Láska a sloboda - Detské pašie - Poklady Cirkvi - Putovná socha Panny Márie
Kalazanské fórum - Strach o naplnené srdcia - Fatimské posolstvo - Rosnička

Pašie v podaní detí na Kvetnú nedeľu vo farskom Kostole sv. Bartolomeja

Láska a sloboda

Už sme si zvykli, že na začiatku mája máme dva voľné dni. Prvého je Sviatok práce a ôsmeho Deň víťazstva nad fašizmom. Ten sme v minulosti oslavovali 9. mája ako Deň oslobodenia. Až deň po nemeckej kapitulácii totiž bola oslobodená Praha a skončila vojna v Československu.

Toto európske víťazstvo nad národným socializmom však vo východnej časti kontinentu predznačilo nástup iného socializmu - bolševického, komunistického. Nastolilo tak otázku, o čom vlastne bolo toto oslobodenie, či pre koho sa viedol tento boj? Pre nás, alebo pre tých, ktorí nám tu po ňom 40 rokov vládli? Či už z Moskvy, alebo z Ústredného výboru KSČ...

Taká je história národa i celej východnej Európy. Osobná história mnohých našich vzťahov sa však na ňu často podobá. Uplynulo už veľa rokov odvtedy, čo mi jeden mladý muž rozprával, ako vyslobodil krásnu ženu z vplyvu zlého človeka. Iného muža. A ako ju potom získal za svoju... Bolo to krásne, priam romantické, ale bola to láska? A ak áno, ku komu, alebo pre koho? Nakoniec vzťah nevydržal, podobne ako ani naša „láska“ k socialistickej československej vlasti.

Nie je ľahké dať slobodu. Skutočnú slobodu. Lebo tú môže obdarovaný použiť aj mimo vôle toho, kto mu ju dal, ba dokonca proti nemu. Je to však možné a skutočné. Ved' Boh nás stvoril ako slobodné bytosti napriek tomu, že vo svojej vševládúcnosti vedel, že slobodu zneužijeme. Dokonca použijeme proti nemu. A to nestačilo. Znovu nám slobodu vracia v diele vykúpenia - za cenu života svojho Syna. To zvládne len láska, presnejšie Láska.

Ale k takejto láske sme pozvaní aj my. Počas Veľkej noci som si uvedomil, že najbližšie k nej mala matka Bohočloveka. Mária Ježiša milovala, a pritom mu dala slobodu ísť na smrť za nás. Nechcela ho pre seba. Milovala ho pre neho a v tomto smere ho podporovala v jeho diele vykúpenia.

Máj je „lásky čas“ a súčasne mariánsky mesiac. Denne sa v tomto čase modlíme litánie, najčastejšie loretánske. V minu-

losti bola táto pobožnosť charakteristická pre dievčatá, ktoré si ňou chceli vymodliť životnú lásku, dobrého ženícha. Modlitba k Matke krásneho milovania bola v tomto smere naozaj vhodná.

A myslím si, že vhodná je aj dnes. Nielen pre dievčatá, ale pre každého jedného z nás. Každý môže prosieť Pannu Máriu, aby ho naučila skutočne milovať, aby jeho láska rástla. Až do tej miery, že dokáže dať slobodu.

Vladimír Slovák, dekan

Dramatizované pašie na Kvetnú nedeľu

Svätá omša za účasti detí o 10:30 hod. na Kvetnú nedeľu vo farskom Kostole sv. Bartolomeja bola obohatená o dramatizovaný prednes udalostí umučenia a smrti Ježiša Krista. Tieto pašie nacvičila a pripravila sestra Xavéria Mikulová FDC so žiakmi chystajúcimi sa na prvé sväté prijímanie z Mariánskej školy. Do ich prípravy sa tiež zapojili rodičia, ktorí dotvorili kostýmy pre jednotlivé postavy.

Text: Marián Husár
Foto: Štefan Kollár

Slávili sme sviatok Božieho milosrdenstva

Druhá veľkonočná nedeľa je sviatkom Božieho milosrdenstva. V tento deň - 23. apríla 2017 - sme sa o 15:00 hod. zišli vo farskom Kostole sv. Bartolomeja v Prievidzi, aby sme si pripomenuli lásku nášho milosrdného Boha.

Pred obrazom Božieho milosrdenstva sme sa však schádzali už počas deviatich predchádzajúcich dní - od Veľkého piatku. Modlitbami sme sa snažili k Bohu priviesť duše rôznych skupín ľudí, aby načerpali silu, úľavu a všetky milosti potrebné v ťažkostiach života a zvlášť v hodine smrti.

V dôvere v Božie Milosrdenstvo sme prosili za celé ľudstvo, kňazov a rehoľníkov, odlúčených bratov, duše tiché a pokorné, duše, ktoré zvlášť uctieľajú a oslavujú Božie Milosrdenstvo, duše v očistci a ľahostajné duše. Mohli sme takto uskutočniť túžbu Pána Ježiša, ktorú odovzdal sv. sestre Faustíne, a mali sme tiež príležitosť konať skutky

duchovného milosrdenstva. Ved' v Ježišovi a skrze jeho vykupiteľskú lásku tvoríme jedno duchovné spoločenstvo so spoločným cieľom osláviť lásku Trojjediného Boha k celému ľudstvu.

V nedeľu sa konala adorácia a litánie k Božiemu Milosrdenstvu pred Najsvätejšou Sviatosťou, ktorú viedol pán kaplán Marián Husár. Mladí z farnosti sa k sláveniu pripojili spevom korunky a ďalších piesní. Umožnili tak prítomným ešte hlbšie prežívať oslavu Božieho Milosrdenstva.

Text: Edita Pogorielová
Foto: Štefan Kollár

Skauti oslávili sviatok svojho patróna

Aj tento rok si skauti pripomenuli sviatok svojho patróna svätého Juraja. V deň jeho sviatku, v pondelok 24. apríla, sa stretli na večernej svätej omši v piaristickom kostole.

Páter Ján Hríb SchP ich v homílii povzbudil, aby sa podľa vzoru svojho patróna snažili bojovať o dobro vo všetkých oblastiach života. Skauti dvoma svojimi obľúbenými piesňami oživilo liturgiu počas svätej omše, za čo zožali od veriacich na záver aj potlesk.

Text: -av-

Foto: Peter Melicherčík

Naši veriaci objavovali poklady Cirkvi

Vo štvrtok 27. apríla sa vo farskom Kostole sv. Bartolomeja v Prievidzi konala katechéza s názvom Poklady Cirkvi, ktorú viedol kaplán Ľudovít Gabriš, pôsobiaci momentálne vo farnosti Žilina-Solinky.

Ľudovít Gabriš už v rámci homílie počas sv. omše poukázal na dôležitosť relikvií v našom živote. „Modlitby k svätým sú veľmi úzko späté s naším životom a mali by sa stať súčasťou nášho kresťanského života,“ povedal. „Tým, že si často uctieujeme sväté relikvie, získavame pre seba aj našich blízkych veľa milostí.“

Katechéza bola spojená aj s predajom kníh (deviatniky k rôznym svätým či knižka o rozpoznávaní relikvií svätých od A. K. Emmerichovej). Po jej skončení si veriaci mohli niektoré relikvie uctiť.

Text: Eva Cagánová

Foto: Mária Melicherčíková

Záujemcovia si už môžu prenajať miesta v kolumbáriu

Mesto Prievidza sa snaží rozširovať kapacitu hlavného prievidského cintorína rôznymi spôsobmi. Jedným z nich je budovanie nových urnových stien v sektore K. Po vybudovaní nového kolumbária poslanci všeobecne záväzným nariadením určili ceny nájmu urnových schránok.

Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi dňa 27. marca 2017 prijalo nové všeobecne záväzné nariadenie o prevádzkovom poriadku pohrebísk, ktorého súčasťou je aj cenník za prenájom urnových schránok v kolumbáriu. Poslanci schválili veľmi prijateľné poplatky: pri nájme na 20 rokov bude nájomné 210 € a pri nájme na dobu 40 rokov je nájomné 380 €.

Nájomca urnovej schránky už má len jeden výdavok spojený s týmto pietnym miestom a to úpravu epitafnej dosky, na ktorú si sám určí obsah nápisu súvisiaci s uložením ostatkov jeho príbuzných. V prípade záujmu o urnové miesto je potrebné obrátiť sa na správu cintorína v predajni Pohrebnej služby na Mariánskej ulici č. 55. Úhradu nájmu je možné realizovať okrem hotovosti aj platobnou kartou.

V rámci sektora K bolo zhotovených 984

urnových schránok v piatich urnových stenách. Súčasťou diela bolo aj zhotovenie chodníkov, rozvodu vody, osvetlenia a ďalšej súvisiacej infraštruktúry.

Text: -av-

Foto: Mesto Prievidza

Zamestnanci spoločnosti Skanska sa zapojili do zbierky pre charitu

Do jarnej zbierky šatstva a potrieb, ktorú organizovala Nadácia Pontis vo firmách, sa zapojili aj zamestnanci spoločnosti Skanska v Prievidzi.

V závere apríla zamestnanci spoločnosti Skanska prispeli svojimi darmi, ktoré boli poskytnuté neziskovej organizácii Charita - dom sv. Vincenta. Podľa pokynov neziskovej organizácie pomohli klientom organizácie tým, že vyzbierali pánske oblečenie,

kozmetiku, postelné prádlo, uteráky, bytový textil a obuv.

„Teší nás, že sa na nás Skanska a Nadácia Pontis obrátili s ponukou podporiť našu činnosť organizáciou zbierky šatstva a ďalších potrieb. Keďže naša organizácia poskytuje služby v objekte, ktorý je cez ulicu oproti budove firmy Skanska, je to veľmi pekné lokálne partnerstvo,“ hovorí Alojz Vlčko, člen správnej rady charity. „Dary, ktoré sme dostali, využijeme pri našej práci s ľuďmi bez domova a sociálne znevýhodneného prostredia. Veríme, že táto spolupráca sa bude rozvíjať aj v budúcnosti,“ dodáva.

Text a foto: -av-

Kurzy o výchove tínedžerov si našli nových priaznivcov

Od 8. marca 2017 mali rodičia možnosť raz do týždňa sa zúčastniť kurzu o výchove tínedžerov v priestoroch Piaristickej spojenej školy F. Hanáka v Prievidzi. Celkovo päť stretnutí absolvovalo viac ako dvadsať rodičov (tentoraz najmä manželských párov) či odborníkov pracujúcich s deťmi.

Koordinátormi kurzu boli manželka Beata a Ambróz Jamriškovci. Témy boli prezentované formou sledovania DVD vytvoreného manželmi Nickym a Silou Lee. „Bolo pre mňa veľmi povzbudzujúce vidieť páry, ktoré na kurz prišli, aby dokázali spolu meniť svoj prístup k vlastným deťom, ktoré sa snažia o jednotný postup vo výchove,“ povedala Beata Jamrišková. Podľa slov rodičov problémy, s ktorými sa bežne pri výchove detí stretávajú, sú

problémy s rešpektovaním autority, nepočúvanie, neposlúchanie, nedôvera voči rodičom, vzdorovitosť, hnev či problém s dodržiavaním hraníc. Kurz im pomohol vnímať problémy s deťmi z iného uhla pohľadu a povzbudil ich k pozornému počúvaniu detí. Mnohí rodičia sa rozhodli viac zamerať na svoje správanie k deťom ako na „nápravu detí“, viac sa o svoje deti zaujímať a tráviť s nimi viac času.

Počas kurzov bola zabezpečená i detská služba. Bola pre záujemcov ponúkaná zdarma.

Text: Anežka Kútiková
Foto: Ján Hríb SchP

Spoločenstvo Piar pri nohách Majstra

V druhý aprílový víkend sa členovia Spoločenstva Piar stretli v jedálni piaristickej školy na duchovnej obnove, ktorá im priblížila, čo to znamená byť učeníkom.

Duchovnú obnovu sprevádzali prednášky o tom, čo je učeníctvo, kto je učením, aký vzťah má učeník s Bohom Otcom, Ježišom a Duchom Svätým, no aj s ľuďmi okolo seba. Posledná prednáška účastníkom objasnila proces formovania učeníkov, ktorý nám zanechal Ježiš, a zdôraznila dôležitosť duchovného sprevádzania. To však nie je všetko - súčasťou obnovy boli aj dynamiky, modlitby, adorácia, svätá omša či spoločná večera organizovaná na štýl stolovania z čias, kedy Ježiš kráčal po tejto zemi.

Tento spoločný čas členov spoločenstva určite nenechal chladnými - povzbudil ich v ďalšom duchovnom raste a budovaní nie-

len vzťahu s Bohom, ale aj v upevňovaní vzťahov v spoločenstve i na miestach mimo neho.

Text: Miroslava Rosáková
Foto: Lucia Turčanová

Kalazanské fórum piaristov tento rok v slávnostnom šate

Stretnutie učiteľov piaristických škôl na Slovensku (z Nitry, Trenčína a Prievidze) s názvom Kalazanské fórum býva tradične každý rok. Je to „deň učiteľov piaristických škôl“. Tohtoročné sa uskutočnilo 28. marca 2017 v Nitre. Okrem spoločných osláv 400. výročia založenia rehole oslavovali piaristi aj 25. výročie obnovenia činnosti Piaristického gymnázia sv. Jozefa Kalazanského v Nitre.

Slávnosť sa začala svätou omšou v Kostole sv. Ladislava. Zúčastnili sa jej pátri piaristi z celého Slovenska, učelia piaristických škôl a hostia. Hlavným celebrantom bol nitriansky sídelný biskup Viliam Judák, ktorý v kázni použil obraz vody ako životodarenej sily. Povzbudzoval poslucháčov k vytrvalosti: „Dielo sv. Jozefa Kalazanského začalo ako malý prameň, ale predsa sa rozrástlo ako prúdy vôd.“ Vyjadril vďačnosť pátrom piaristom za ich službu a pripomenul z dejín a zachovaných spisov, ako vysoko si prácu s mládežou v Nitre cenili aj jeho predchodcovia.

Po malom občerstvení pokračoval program v Divadle Andreja Bagara v Nitre predstavením študentov a žiakov nitrianskej piaristickej školy. Hostí privítal páter provinciál Juraj Ďurnek SchP a úvodné slovo odovzdal pátrovi generálovi Pedrovi Aguadovi SchP. Ten vymenoval šesť bodov, ktoré by podľa jeho mienky povedal v tejto chvíli sv. Jozef Kalazanský. Isto by medzi ne patrili slová ďakujem, odvaha, vízia, ale i autenticnosť: „Žite hodnoty, ktoré vyznávate. Buďte autentickí! Lebo deti rozoznajú, kto je skutočný svedok a kto nie. A ten, kto nie je skutočným svedkom, spôsobuje veľkú škodu.“ Páter Aguado upozornil i na nové piaristické diela v Mozambiku, Peru a Číne. V poslednom bode vyzdvihol starostlivosť

sv. Jozefa Kalazanského o svojich spolupracovníkov: „I vás by sa teraz isto spýtal, ako sa máte. Zaujímal by sa o vás.“

Potom už nasledovalo samotné divadelné predstavenie - muzikál o živote sv. Jozefa Kalazanského. Zachytával najdôležitejšie udalosti v živote Kalazanského počnúc od narodenia cez úmrtie matky, nesúhlas otca s kňazskom povolaním, zázračné uzdravenie až po cestu do Ríma, kde sa sv. Jozef stretol s biedou a potulujúcimi sa deťmi. Muzikál predstavil rozkvet piaristického diela, ale i ťažké chvíle spojené so zrušením rehole. Predstavenie sa končilo smrťou sv. Jozefa a zároveň radostnou nádejou z obnoveného diela.

Záverečná recepcia Kalazanského fóra sa konala v priestoroch divadla.

Text: Anežka Kútiková

Foto: fb Rehole piaristov na Slovensku

Prvé sväté prijímanie a birmovka

K prvému svätému prijímaniu pristúpia v nedeľu **7. mája o 10:00 hod.** v Kostole Najsvätejšej Trojice v Prievidzi deti z tretieho ročníka piaristickej základnej školy. Ostatné deti patriace do našej farnosti slávnostne prijímú po prvý raz Eucharistiu vo farskom Kostole sv. Bartolomeja v nedeľu **14. mája pri svätých omšiach o 9:00 hod a 11:00 hod.** V máji naša farnosť bude prežívať ešte jednu slávnosť, sviatosť birmovania. Tú vyslúži vo farskom Kostole sv. Bartolomeja generálny vikár Banskobystrickej diecézy Mons. Branislav Koppal v nedeľu **28. mája o 10:30 hod.**

Marián Husár

Novinky z piaristickej školy

Úspechy v súťažiach vo francúzštine

Naše speváčky **Klára Džuponová** (sekunda) a **Viktória Granecová** (III.G) sa už po treťi rok za sebou zúčastnili súťaže Spievam po francúzsky, ktorá sa uskutočnila 7.4. 2017 v Žiline. V regionálnom semifinále Klára obsadila tretie miesto (kategória do 14 rokov) a Viktória získala 1. miesto vo svojej kategórii (15 - 17 rokov) a stala sa aj absolútnym víťazom celého kola. Viki držíme palce v celonárodnom finále, ktoré sa bude konať 2.6. 2017 v Banskej Bystrici.

V dňoch 30. - 31.3.2017 sa v Bratislave konal 27. ročník Olympiády vo francúzskom jazyku. Z krajského kola z prvých miest postúpili 4 študenti v 4 kategóriách. Ani v Bratislave sa nestratili a dosiahli medailové umiestnenia. **Zuzana Cagáňová** získala v kategórii 1A (príma - sekunda) 2.miesto. **Veronika Furjelová** získala 2. miesto v kategórii 1B (tercia - kvarta). **Adam Debnár** sa olympiády zúčastňuje už od prímky a tento rok obhájil 3. miesto. Obrovským prekvapením bolo víťazstvo **Viktórie Granecovej** v kategórii 2B, keďže to bola pre Viktoriu prvá účasť na olympiáde a vo svojej kategórii porazila aj študentov osemročných gymnázií. Ceny víťazom odovzdal francúzsky veľvyslanec na Slovensku Christophe François Léonzi. Odmenou pre študentov bolo divadelné pred-

stavenie v Historickej budove SND Lakomec od Molièra.

Osem medailí z atletiky

Naši stredoškólači sa v piatok 21.4. zúčastnili okresných majstrovstiev v atletike. V konkurencii všetkých stredných škôl okresu získali 8 vzácných kovov. Menovite: **Adam Illéš** (II.G) 3. miesto skok do diaľky, **Miroslav Beňadik** (IV.G) 2.miesto vrh guľou, **Simona Lovaštková** (III.G) 3.miesto skok do diaľky, 3.miesto beh na 800m, **Veronika Köberlingová** (III.G) 3.miesto vrh guľou, **Barbora Píšová** (I.G) 3.miesto beh 1500m, štafeta 4x100 m chlapci (Hronec, Jamriško, Illéš, Jurík) 2.miesto, štafeta 4x100m dievčatá (Píšová, Lovaštková, Köberlingová, Hudecová) 3.miesto.

Ocenenie pre RNDr. Máriu Bendovú

Primátorka mesta Prievidza dňa 28. 3. 2017 udelila Plaketu Jána Amosa Komenského za vynikajúce výsledky v školstve a za prínos v oblasti vzdelávania pedagógom škôl a školských zariadení pôsobiacich v meste Prievidza. Za našu školu ocenenie získala **RNDr. Mária Bendová**, učiteľka Piaristického gymnázia F. Hanáka. Ocenenej kolegyni úprimne blahoželáme.

Pripravila: Zuzana Škrinárová

DIVOKÝ ZÁPAD
16.-21.JÚL 2017
CHATOVÝ TÁBOR BANSKÁ BELÁ
OKRES BANSKÁ ŠTIAVNICA

VÝLETY
SVÄTÁ OMŠA
HRY, SÚŤAŽE
TVORIVÉ DIELNE

LETNÝ TÁBOR PD - MESTO
ORGANIZUJE
RÍMSKOKATOLÍCKA
FARNOSŤ SV. BARTOLOMEJA
cena: 80€
prihlasovanie v sakristi kostola
bližšie informácie na tel.č.: 0902 588 640

ZKSM **MINISTERSTVO ŠKOLSTVA, VEDY, VÝSKUMU A ŠPORTU SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Rodiny, prijmite Pannu Máriu Fatimskú!

Tento rok si pripomíname 100. výročie zjavení Panny Márie vo Fatime. Mons. Stanislav Stolárik, rožňavský diecézny biskup, sa rozhodol odpovedať na výzvu Panny Márie k pokániu, obráteniu a odčineniu hriechov, ktorými ľudia urážajú Boha, a predložil nám Deviatnik prvých sobôt, ktorý už prebieha vo farskom Kostole sv. Bartolomeja.

S ním je spojená i putovná socha Panny Márie Fatimskej, ktorá bude putovať po rodinách. Rodiny sa pri nej budú modliť za seba, trpiacich, opustených, za duchovné povolania či prehĺbenie duchovného života v rodine či vo farnosti (diecéze), za Cirkev i celý svet.

Sestra Lucia v roku 1980 napísala: „Posledný zápas medzi Pánom a kráľovstvom satana bude zápas o manželstvo a rodinu. Nebojte sa! Každý, kto bude bojovať za posvätnosť manželstva a rodiny, bude mať protivníkov a odporcov, pretože toto je rozhodujúca otázka. Panna Mária však hlavu satana už rozmlaždila.“

Putovná socha Panny Márie Fatimskej nám pripomína Máriinu starostlivú prí-

tomnosť medzi svojimi deťmi. Nebolo by správne vnímať ju ako nejakú modlu či uprednostniť ju pred Pánom. Rodina, ktorá prijme putovnú sochu Panny Márie Fatimskej, má možnosť prehĺbiť svoj vzťah k nej, ale hlavne k jej synovi, Ježišovi.

Ako prijať putovnú sochu?

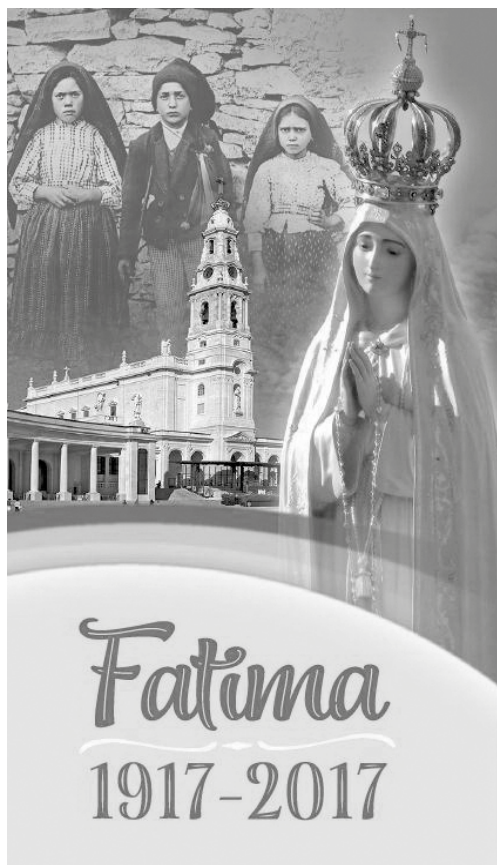
Putovnú sochu Panny Márie Fatimskej zakúpil farský úrad i pre naše mesto. Jej posvätenie sa uskutoční v sobotu 13. mája 2017 počas sv. omše o 16:30 vo farskom kostole. Každý, kto by ju chcel prijať vo svojej rodine, má možnosť zapísať sa do zoznamu kedykoľvek po sv. omši v sakristii farského kostola (stačí uviesť meno a telefonický kontakt).

Putovná socha Panny Márie Fatimskej sa do rodiny prijíma na týždeň - od nedele do nedele. Bude k nej priložená i brožúrka s modlitbami pri prijatí sochy Panny Márie i pri rozlúčke s ňou. Počas týždňa je potrebné modliť sa svätý ruženec v rodinnom kruhu. Ostatné modlitby sú len odporúčané, a teda dobrovoľné. Odovzdanie sochy do ďalšej rodiny sa môže uskutočniť po telefonickom dohovore s nasledujúcim prijímateľom na niekto-rej z nedeľných svätých omší. Pri každom prevzatí je potrebné sa k stanovenému dátumu aj podpísať.

Je dôležité, aby sme si uvedomili, že aj keď sa s putovnou sochou Panny Márie Fatimskej v našom domove rozlúčime, zostáva spolu so svojím Synom verná svojej láske k nám.

Text: Eva Trepáčová, Rozália Cibulová

Foto: www.tkkbs.sk

Vybudovať manželskú lásku

(Pápežský dokument o rodine Amoris Laetitia - 4. časť)

Každý, kto miluje, si istotne kladie otázku, či jeho láska môže pretrvať navždy. Odpoveď, ktorú by sme určite všetci najradšej počuli je, že áno. Je to však vôbec možné? Amoris Laetitia nám dáva odpoveď podloženú Svätým písmom. Áno - ak poznáme pravdu o láske.

Pravda o láske

Láska v sebe obsahuje pravdu. V Biblii je láska zároveň vernosťou. Boh je pravdivý, pretože zachováva svoju zmluvu. Vaša láska môže pretrvať, pretože v sebe obsahuje pravdu. Už v dokumente Lumen fidei pápež František píše: „Bez pravdy niet lásky“.

Práve o tejto pravde nám hovorí IV. kap. AL, kde sa nachádza Hymnus na lásku od sv. Pavla: ...láska je trpezlivá, dobrotivá, nezávidí, raduje sa z pravdy, láska všetko odpustí, nikdy nezanikne... (1Kor 13,4-7). Môžeme namietat, že tieto Pavlove slová sú príliš idealistické. Je možné vôbec takto milovať? Pavol nám chce predovšetkým povedať, že takto miluje Ježiš a v Ježišovej láske môžeme aj milovať ako On. A to nie je len ideál, to už je pravda viery. Tento text si snúbenci najčastejšie zvolia, aby sa čítal pri ich sobáší. Nejedna katechéza o tomto hymne na lásku hovorí, aby si každý dosadil do tohto hymnu namiesto slova láska svoje meno. Potom by to mohlo vyzerat' asi takto: Peter je trpezlivý, Roman je dobrotivý, Martin nikdy nezávidí, Mária sa nikdy nevypína, Lucia nikdy nemyslí na zlé, Veronika všetko znáša...atď'.

Možno sa nad tým zamyslíte a povieť si, že to tak nie je a že človek sám takto nedokáže milovať. Avšak doplníme k našim menám meno Ježiš. Peter, Lucia a Ježiš sú trpezliví, sú dobrotiví... Vtedy môžeme povedať áno, toto už je možné. A to je skutočná pravda manželstva a lásky. Týmto spôsobom pápež ukazuje, že pre neho je láska vždy novou cestou, ktorú je potrebné prejsť v plnej vernosti tomu obrazu, ktorú má Boh o ľudskej láske.

Rást' v manželskej láske

Láska, akú predstavuje sv. Pavol, je láskou, ktorá zjednocuje manželov, láskou posvätnou, obohatenou a osvietenou milosťou sviatosti manželstva. Pápež Pius XI. učil, že takáto láska preniká všetky povinnosti manželského života a „patrí jej akoby primát vznešenosti“. Takáto silná láska, vyliata Duchom Svätým, je vskutku odrazom nezničiteľného spojenia medzi Kristom a ľudstvom, ktoré vyvrcholilo darovaním sa až do konca, na kríži. „Duch, ktorého vylieva Pán, darúva nové srdce a robí muža a ženu schopnými milovať tak, ako nás miloval Kristus.“ (AL 120).

Text a foto: Miroslav Turanský

Dnes na slovíčko so snúbencami Gabikou Balážovou a Jozefom Ševčíkom

Svoj vzťah odovzdávame pod ochranu Panny Márie

Keď sme sa stretli po prvýkrát, nevenovala som im zvláštnu pozornosť. Gabika Balážová (28) a Jozef Ševčík (28) z okolia Trenčína boli pre mňa jedni z mnohých snúbencov, ktorí v apríli minulého roku sedeli na prednáške v Kurze prípravy do manželstva s názvom Rozdielnosť medzi mužom a ženou. Potom som ju stretla samu na duchovných cvičeniach v Nitre. Témou cvičení bolo „Žena, koho hľadáš?“ Priznala sa, že si ma pamätá. Termín jej svadby s Jozefom sa blížil. Ale veci sa zmenili...

▪ Ako ste sa dostali na náš „prievidzský“ kurz prípravy do manželstva?

Gabika: Plánovali sme sobáš a obaja sme cítili, že klasická predmanželská náuka s kňazom, lekárom, prípadne s manželmi nie je z hľadiska celoživotného rozhodnutia dostatočná. Začala som preto hľadať niečo intenzívnejšie, obohacujúcejšie a živšie. Netrvalo dlho a na internete som objavila vikendové kurzy prípravy do manželstva. Tie v blízkosti nášho bydliska boli už v jarnom termíne obsadené. Povedali sme si teda, že vycestujeme. Božím riadením sme si vybrali práve Prievidzu.

Jozef: Túžba bola spoločná. Iniciátorom bola skôr Gabika. Chceli sme sa svedomite pripraviť na prijatie sviatosti manželstva a nie len tak to odbaviť za jedno-dve formálne stretnutia, čo býva teraz asi štandardom.

▪ Ako dlho ste spolu chodili, keď ste sa rozhodli pre spoločný život v manželstve?

Jozef: Myslím si, že sme spolu chodili 10 mesiacov, ale intenzívne sme sa spoznávali už pár mesiacov predtým.

▪ V čom vás kurz oslovil a v čom možno i zneistil? Ako spätne hodnotíte tri spoločne prežité dni medzi manželmi a snúbencami?

Gabika: Nezneistil nás, práve naopak, posilnil. Zaujali nás predovšetkým príklady veľmi pekných, harmonických manželstiev.

Bolo veľkým prínosom, že každú skupinku viedol manželský pár priamo „z praxe“. Tieto tri dni boli naplnené novými informáciami, inšpiratívnymi ľuďmi a ich svedectvami. Cítili sme sa veľmi príjemne, boli sme prijatí a nemuseli sme sa obávať klásť otázky, požiadať o kontakt, zdieľať svoje pocity, skúsenosti, predstavy. Teší nás, že vzťahy, ktoré sme tam nadviazali, pokračujú dodnes. Postoje snúbencov boli rôznorodé, od úprimného nadšenia až po nútenú prítomnosť. V nedeľu, čiže v deň ukončenia kurzu, sme si však všimli, že i tí, ktorí vystupovali apaticky, miestami až arogantne, si predsa len niečo z týchto troch dní osvojili a odniesli so sebou. Som presvedčená, že ide o úžasné dielo, ktoré si vyžaduje maximálne nasadenie, ochotu otvorene svedčiť a celkovú obeť zo strany prednášajúcich a organizátorov. Rada by som preto poďakovala všetkým, ktorí sa touto formou rozhodli slúžiť snúbencom.

▪ Naplánovaný termín svadby ste zrušili. Čo bolo podnetom k takémuto kroku?

Jozef: Navrhla to Gabika. Spočiatku ma jej návrh šokoval, ale po ujasnení si vecí, ktoré sme nemali doriešené, sme sa nakoniec dohodli, že termín svadby zrušíme.

Gabika: Áno, iniciátorkou som bola ja. Navrhla som Jozefovi presunúť svadbu až na ďalší rok. Podnetom bolo pre mňa celkové hlbšie zamyslenie sa nad organizáciou svadby. Čoraz viac sa mi zdalo, že postupujeme chaoticky a nejednotne, čo vo mne

vyvolávalo nepríjemné pocity. Keďže som človek, ktorý nezvykne svoj vnútorný hlas potláčať a ignorovať, zdôverila som sa Jozefovi a zároveň som navrhla riešenie. Rodina toto rozhodnutie prijala veľmi dobre, empaticky, za čo sme vďační.

▪ **Ako vás toto rozhodnutie ovplyvnilo vo vzťahu?**

Jozef: Podľa mňa sa cez to ukázalo, aké je potrebné byť trpezlivý a chápaný jeden voči druhému a aké dôležité je vždy nájsť spoločnú reč a riešenia aj v ťažkých situáciách. Neodcudzili sme sa jeden druhému, ale naopak, obaja sme sa snažili, a aj sa snažíme, byť na toho druhého lepší a nerobiť veci, ktoré by druhého mohli zraňovať alebo mu prekážať. Vďaka viere sme ochotní na seba stále pracovať a zlepšovať sa. Dôležitá je aj sebakritika a hlavne otvorená komunikácia vo vzťahu, ktorej sa učíme. S odstupom času zistujeme, že sme svojím rozhodnutím naozaj o nič neprišli. O to viac sa na všetko tešíme.

Gabika: To, čo sa stalo, nás posilnilo a myslím si, že ešte viac pripútalo k sebe. Teší ma, že s odstupom času sa Jozef stotožnil s mojím rozhodnutím a uznal ho za správne. Keď sa povie zrušenie svadby,

predpokladám, že takmer každému hneď napadnú katastrofické scenáre. Nemusí to tak byť.

▪ **Kto bol na vašej strastiplnej ceste hľadania seba samých, svojej identity a následne svojho životného povolania pre vás oporou?**

Jozef: Hlavnou oporou bola určite viera v Krista a v jeho a našu nebeskú Matku Panu Máriu; a taktiež sv. Júda Tadeáš, ktorý nám, pevne veríme, vyprosil a vyprosuje veľa milostí do nášho vzťahu. Mne osobne pomohli ignaciánske duchovné cvičenia u jezuitov v Piešťanoch a taktiež nám mnoho dala aj Púť zalúbených v Šaštíne.

Gabika: Sv. Júdovi Tadeášovi ďakujeme za vypočutie mnohých našich prosieb. Je naozaj veľmi mocným orodovníkom v situáciách, v ktorých my, ľudia, zlyhávame, resp. ktoré sú nad naše sily a možnosti. A samozrejme, pomáha nám i Panna Mária, pod ochranu ktorej odovzdávame seba i náš vzťah. Keď sa povie uzdravujúca láska, hneď mi napadne Lukov dvor v Nitre, kde som mala možnosť prežiť tri úžasné duchovné obnovy určené výhradne ženám. Pre mňa je Lukov dvor univerzálnou terapiou, je ideálnym miestom na fyzickú i duševnú relaxáciu.

▪ **Aké miesto vo vašom vzťahu zohráva viera v Boha?**

Jozef: Nebojím sa povedať, že prvoradé, lebo vďaka viere sme prekonalí aj ťažké chvíle vo vzťahu. Vždy, keď máme nejaký problém alebo krízu, len vďaka viere, modlitbe a svätej spovedi to vieme vyriešiť a kráčať ďalej.

Gabika: Je to ten najdôležitejší zjednocujúci prvok. Teší nás a učí nás. Vďaka viere sa hlbšie spoznávame, snažíme, bojujeme a snád' aj rastieme. Prostredníctvom viery sme stretli a spoznali množstvo úžasných ľudí a zažili spolu veľa krásneho. Je nám veľkou oporou.

▪ **Stotožňujete sa s názorom, že Mária je Matkou čistej lásky? Ako ju vnímate?**

Jozef: Náš vzťah k nebeskej Matke je srdečný a plný vďaky. Radi chodíme na Turzovku a tiež do Šaštína k Sedembolestnej, kde vždy nájdeme pokoj a načerpáme nové sily. Určite máme odhodlanie viac sa spoločne modliť svätý ruženec. Je to veľmi silná zbraň v každej situácii.

Gabika: Vnímame ju ako našu Mamu, ktorú

nevidíme, no cítime, že ona na nás naozaj veľmi starostlivo dohliada. Naším cieľom je rozvíjať vzťah k Panne Márii prostredníctvom modlitby ruženca. Naša viera je ako taká stavba, na ktorej cítime, že treba pracovať spoločne, učiť sa a zlepšovať, aby sme ju stavali na skale, nie na piesku. V spomínanom Šaštíne sme mali možnosť vidieť množstvo ľudí prosiacich o požehnanie ich snúbeneckého, prípadne manželského vzťahu.

▪ **A teda... bude napokon svadba?**

Gabika: Ak Pán Boh dá, tak áno. My chceme. Možno to vyznieva alibisticky, no pochopili sme, že nie všetko je v našich rukách, a tiež to, že nie vždy človek sníva tie správne sny.

Jozef: Veríme, že tento rok Pán natrvalo spojí naše životy.

Ďakujem za rozhovor a ochotu podeliť sa s nami o svedectvo z vášho života!

Elena Blašková

Foto: archív snúbencov

Duchovná obnova s názvom Ženy príhovoru na Slávnosť Božieho milosrdenstva - Lukov Dvor v Nitre, Dom Srdca Ježišovho, 23.4.2017

Lebo mám strach o naplnené srdcia...

Bola mladá a mala svoje sny. Práve skončila predposlednú triedu strednej školy a v predstavách sa jej začínala črtat' budúcnosť učiteľky matematiky. Lenže prišiel 15. august 2014. Irackú dedinku Košo, kde dovtedy pokojne žila, obsadili bojovníci Islamského štátu. Mužov zabili a ženy odviedli do otroctva, aby im robili „po vôli“.

Tiež bola mladá a mala svoje sny. Študovala na univerzite a práve sa chystala odísť na jeden semester do zahraničia. Priateľ, ktorého mala veľmi rada, ju požiadal o „dôkaz lásky“. Ak mu ho nedá, rozíde sa s ňou. Čo mala robiť? Nechcela ho predsa stratiť... Všetci to tak robia... A dnes už je i tak iná doba...

Dve ženy, dva príbehy. Jeden skutočný, hovoriaci o jazídke Faride. Druhý fiktívny, no predsa priam prototyp toho, čo sa v našej spoločnosti bežne deje. Jeden hovoriaci o otroctve nanútenom, druhý o otroctve slobodne zvolenom. Jeden o otroctve viditeľnom, druhý o otroctve neviditeľnom. Ktoré z nich je horšie?

Zneuctenie ženy = zneuctenie rodiny

Čistota nie je hodnota, ktorú uznávame len my, kresťania. Pri čítaní skutočného príbehu Faridy Khalafovej v autobiografickom diele *Dievča, ktoré porazilo Islamský štát* som si to uvedomila jasnejšie ako kedykoľvek predtým. Hlavná hrdinka tohto príbehu totiž nie je kresťanka, ale jazídka.

Táto náboženská menšina v Iraku uctieva tzv. Pávieho anjela, najvznešenejšieho zo siedmich Božích anjelov. Verí, že prostredníctvom Slnka, Mesiaca či Venuše k nej prúdi energia. Jazídi viac ráz denne a raz v noci vzdávajú úctu Bohu s tvárou obrátenou k týmto nebeským telesám. Čistota má pre nich veľkú hodnotu. „Panenstvo nevesty bolo veľmi dôležité. Predmanželský styk v nijakom prípade neprichádzal do úvahy,“ píše v knihe Farida. Zneuctenie ženy znamenalo zne-

uctenie celej jej rodiny a zároveň vylúčenie z jazidskej komunity.

Ked' moslimovia Faridu v roku 2014 zajali a predali na trhu otrokyň v Rakke, spolu s ostatnými dievčatami bola rozhodnutá radšej si vziať život, ako sa nechať zneužiť. Každý muž, ktorý si ju kúpil, bol však silnejší ako ona. Farida nemala žiadnu šancu sa brániť, hoci sa o to aj pokúšala. Stala sa z nej otrokyňa. No otrokyňa s jasným cieľom - preč z tohto zajatia!

Prekliatie zneuctenia

Ked' sa neskôr Faride spolu s menšou skupinou dievčat podarilo utiecť a dostať sa do utečeneckého tábora, „prekliatie zneuctenia“ nad ňou neustále viselo ako temný mrak. Vymanila sa z jedného otroctva - a prešla do druhého.

„Staršie ženy sediace v miestnosti,“ píše Farida, „si začali od zúfalstva trhať vlasy. ‚Chúd'atka dievčatká,‘ zvolala jedna žena, ktorá mala sivé vlasy uviazané do uzla. Bola oblečená v bielej sukni, bie-

lej blúzke a na hlave mala šatku rovnakej farby. Jej oči hľadeli cezo mňa, akoby som tam nebola. „Naše úbohé, zhanobené dievčatá. Nikdy sa nebudú môcť vydať. Žiadny muž ich nepojme za ženu. Majú navždy zničený život...“ bedákala. „Faridu toto jej konštatovanie položilo. „To, čo sa svojou krutosťou nepodarilo bojovníkom IS, podarilo sa starene nemilosrdným súdom. Opustili ma sily. Prečo sa mám ukazovať v tábore, keď ľudia o mne za chrbtom klebetia? Má život ešte zmysel? Som nikto, nula, stroskotané dievča, ktoré je na t'archu príbuzným. Nemám budúcnosť.“

O česť prichádza, kto o ňu prísť chce
Faridinou záchranou sa stala sociálna pracovníčka Afráh Ibráhimová. „Nesmieme nám pomohlo, že sme sa konečne mohli s niekým porozprávať o našich problémoch bez toho, aby nám druhá strana stále dávala najavo, že máme skazený život,“ hovorí Farida.

S pomocou Afráh pochopila, že sa myšlienkami na svoje zneuctenie nesmie nechať ovládnuť. „Nesmieme dať svojim trýzniteľom moc, aby nám aj následne ničili život. Tým zločincom sme čelili počas zajatia a musíme sa im vzoprieť aj teraz. Pochopila som, že náš boj sa ešte zďaleka neskončil. Každý deň sa musíme nanovo brániť ničivej sile minulosti, lebo nám hrozí, že nás vtiahne do čiernej dieiry a prehltnie. Nie, nedám sa zastrašiť. Ani ľudmi, čo si myslia, že som prišla o „česť“.“

Skutočná otrokyňa

Farida vďaka Afráh pochopila, že hoci bola zneuctená, svoju česť si zachovala - lebo to, čo sa dialo, nechcela a bránila sa voči tomu zo všetkých síl. Mohla by to však o sebe povedať i oná fiktívna dievčina, ktorou by mohla byť ktorákoľvek z nás? Áno, zo strany priateľa bol na ňu vyvíjaný veľký psychický nátlak a argumenty

dnešného sveta jej pri zvolení si správneho rozhodnutia veľmi nepomohli... Lenže - na rozdiel od Faridy - v jej rozhodnutí bola prítomná sloboda. Ona si vybrala, kým Farida na výber nemala. A to, čo si vybrala, ju spúťovalo stále viac a viac bez toho, že by si to uvedomovala či proti tomu bojovala... Skutočnou otrokyňou sa v skutočnosti stala ona.

Toto novodobé otroctvo, ktorému v súčasnosti podlieha stále viac mužov i žien, je veľmi nebezpečné. Skrýva sa totiž pod rúškom slobody a ohrozuje najmä tých, ktorí v blahobyte materiálneho dostatku, dostupnosti vzdelania, života v mieri a naplnenosti vzťahov prestávajú byť pozorní voči Božiemu hlasu vo svojom vlastnom vnútri. Nenadarmo Antoine de Saint-Exupéry vo svojom diele Citadela hovorí: „A ak je tvoja láska opätovaná a ak sa ti otvára náručie, pros Boha, aby ju ochránil pred hnilobou, lebo mám strach o naplnené srdcia.“

Naša úloha

Našou úlohou však nie je posudzovať ľudí žijúcich okolo nás podľa príkladu bielo odetej ženy v utečeneckom tábore. My im máme pomáhať „utekať“. Ako? Je to individuálne od prípadu k prípadu. Nikdy však nič nepokazíme úprimnou modlitbou na tento úmysel; odsúdením hriechu, ale nie hriešnika a zdôraznením skutočnosti, že dôležitejším panenstvom ako panenstvom telesným je panenstvo duchovné. A to možno - vďaka Božej milosti - oluťovaním svojho spôsobu života opätovne získať. Napriek tomu, čo všetko už máme za sebou.

Keď za rozprávačom básnického príbehu Exupéryho Citadely, synom monarchu nomádskeho kmeňa, prichádzajú generáli a upozorňujú ho na to, že v jeho ríši upadajú mravy, navrhujú mu riešenie - sprísniť zákony a zaviesť tvrdšie tresty. Lenže on prichádza k inému záveru: „Čnosť, to

je predovšetkým dôsledok. Úpadok ľudí je predovšetkým úpadkom ríše, ktorá ich formuje. Lebo keby bola životaschopná a zdravá, zažala by v nich šľachetnosť.“ A obracia sa na Boha v nádhernej modlitbe plnej dôvery: „Daj mi, Pane, kúsok z tvojho plášt'a, aby som ním ochránil všetkých ľudí s nákladom ich veľkej túžby. Som unavený tým, že ich musím potláčať, ale viem, že aj oni sú šľachetní, že aj v nich je pravda.“

Prosme Boha o to, aby sa i v nás prejavila šľachetnosť a pravda. Nebuďme pre druhých strojmi ich otroctva, ale ani ich sudcami.

Učme ich hľadať milosť u Boha, ktorý v obrátenie ich srdc verí až do posledného dychu; ktorý im duchovné panenstvo môže navrátiť i v posledných sekundách života.

Petra Humajová

Foto: Mária Melicherčíková

Urobte všetko, čo vám povie

Keď vám niekto povie o druhom „Urob všetko, čo ti povie,“ asi vás v prvom momente naplní zvedavosť, kto je ten, koho máte vo všetkom počúvať. Mnohí určite pociatia aj nedôveru, veď žijeme v čase, kedy sekty a ich „neomylní vodcovia“ rastú ako huby po daždi. S poslušnosťou slovám „vodcu“ vzniká totiž riziko, že jeho pokyny môžu byť zavádzajúce a predovšetkým manipulujúce slobodou človeka. Veď sloboda je najväčší dar, aký sme od Boha dostali. Preto je asi prirodzené, že nám „bliká kontrolka“ pri každom pokyne k výlučnej poslušnosti voči nejakej osobe.

Inak však vyznejú tieto slová, ak ich matka hovorí svojmu mladšiemu dieťaťu vo vzťahu k jej prvorodenému synovi, o ktorom všetci v rodine vedia, že je dobrý, zodpovedný a milujúci. Vtedy dieťa nemá problém počúvnuť odporúčenie svojej mamy.

A napokon, slová o našej výlučnej poslušnosti voči Božiemu Synovi nám, kresťanom, nemôžu pripadať ani najmenej za-

vádzajúce a manipulujúce v prípade, ak tou osobou, ktorá nám ich hovorí, je jeho Matka. Kto iný mu rozumel a rozumie viac a lepšie? Niet sa preto čo čudovať, že práve prítomnosť Panny Márie v akomkoľvek prostredí - skrze modlitbu alebo iné jej pravdivé uctievanie veriacimi - je najúčinnším prostriedkom na rozlišovanie duchov. Ducha manipulácie od ducha slobody Božích detí.

Svätí ako sprievodcovia k Márii

Najslobodnejšími ľuďmi z môjho pohľadu boli určite svätí. Preto práve oni sa stali mojimi „sprievodcami“ vo vzťahu k Panne Márii. Cez ich videnie Márie som sa naučila a stále sa učím, kým Panna Mária je, ale aj kým nie je, ako ju niekedy skreslene interpretujú ľudia, a žiaľ, aj mnohí kresťania. Ved' práve ona ako milujúca matka ľudí spája. A naopak, tam, kde chce moc prevziať človek, aby ľudí zotročil a rozdelil, tam Mária nemá žiadne miesto, alebo len nepravdivé, zavádzajúce, v duchu niečoho ako „dobrá obchodná značka“.

Ako teda videli Pannu Máriu niektorí svätí a ako ovplyvnila ich život v prežívaní čistej lásky ku Kristovi?

Sv. Ján Pavol II.

Sv. Ján Pavol II. si za svoje pápežského heslo zvolil slová *Totus tuus - Celý tvoj*, aby nimi naznačil podobnosť s príkladom Panny Márie: „*Tu som, celkom pripravený slúžiť Pánovi, celkom sa odovzdávam do jeho rúk v duchu Máriiných slov: „Hľa, služobnica Pána.“*“

Podľa vzoru sv. Ľudovíta Grigniona z Montfortu sa Ján Pavol II. zasvätil Pánu Ježišovi rukami Panny Márie. Prichádzal teda ku Kristovi skrze Máriu, s Máriou a v Márii. Veril, že ak sa zverí vo všetkom Panne Márii, ona položí svoju materinskú ruku na jeho hlavu.

Dnes tento príklad zasvätenia nasledujú mnohí jeho ctitelia. Ako centrálna a kľúčové sa v živote svätca javí posolstvo z Fatimy „o pápežovi, ktorý bude musieť veľa trpieť a vydat' za svoje ovečky aj vlastnú krv“. Proroctvo sa tragicky a zároveň zázračne (záchranou života) naplnilo práve na pápežovi Jánovi Pavlovi II. pri atentáte na Námestí sv. Petra v roku 1981. Uveril tomu ešte počas svojho života. Symbolicky svoju vieru vyjadril vložením „smrteľnej“ guľky do koruny sochy Panny Márie počas návštevy vo Fatime.

Sv. František z Assisi

O svätom Františkovi z Assisi kolujú mnohé známe i menej známe legendy, ale veľkým objavom pre mňa bol jeho vrúcny vzťah k Panne Márii, ktorý vyjadril aj v tejto modlitbe:

Pozdrav blahoslavenej Panne Márii

Bud' pozdravená, Pani, svätá Kráľovná, svätá Božia Rodička Mária;

Panna, ktorá si sa Cirkvou stala a si vyvolená najsvätejším Otcom z neba, ktorú posvätil najsvätejším milovaným Synom svojím a Duchom Svätým Utešiteľom, a v ktorej bola a je všetka plnosť milosti a všetkého dobra.

Bud' pozdravená, ty jeho palác;
bud' pozdravená, ty jeho svätostánok,
bud' pozdravená, ty jeho dom.
Bud' pozdravená, ty jeho odev;
bud' pozdravená, ty jeho služobnica,
bud' pozdravená, ty jeho matka.

Ked' František kontemploval tajomstvo Boha ako celok, vždy bola pri tom Panna Mária. Jej meno Mária (milovaná Bohom) stojí uprostred radu prívlastkov zdôrazňujúcich jej dôstojnosť. Je slávna, vždy Panna, preblahoslavená, svätá.

František poeticky vyjadruje svoj obdiv (Ave) Márii cez slová palác, svätostánok, dom, odev, služobnica a matka. Palác je honosná stavba, svätostánok zase posvätný stánok ukrývajúci archu zmluvy na púšti, domov je skromný a každodenný prístrešok rodiny, odev ako úkryt pre Boha, ktorým ho Mária odieva svojou ľudskosťou, aby ho chránila a krásila a Služobnica - jediné meno, ktoré si Mária dala sama pri zvestovaní a v chválospeve Magnifikát. Napokon ju František nazýva

Matka, menom, akým ju oslovila jej sestra Alžbeta, lebo je „*Matkou môjho Pána, celá je ponorená v plnosti milosti a všetko dobro, jediný Syn, plný milosti a pravdy je v nej.*“

Sv. Páter Pio

Podľa príkladu svojho duchovného otca sv. Františka aj páter Pio bol veľkým ctiteľom Panny Márie, ako o tom hovorí v jednom zo svojich listov: „*Koľkokrát som zveroval tejto Matke ťaživé obavy svojho nepokojného srdca. A či ma toľkokrát neupokojila? Úbohá Mamička, ako ma len ľúbi!...Tak veľmi som túžil mať hlas, ktorý by oslovil všetkých hriešnikov sveta, aby milovali Madonu!*“

Pozerať sa na pátra Pia pri modlitbe znamenalo vraj nevyhnutne stretnúť Pannu Máriu. Rozprával o nej svojim spolubratom a učil ich milovať ju. Veľakrát sa zastavil pri obraze Nepoškvrnenej a jeho bratia ho prezývali „živý ruženec“. V inom zo svojich listov píše: „*Treba, aby si vedel, že nemôžeme nikdy dosiahnuť Ježiša, prameň živej vody, ak si neposlúžime kanálom, ktorým je Svätá Panna. Ježiš k nám prichádza iba prostredníctvom nej.*“

Sv. Matka Tereza

Po výnimočných svätých napokon výnimočná žena vyhlásená v Cirkvi za svätú len nedávno. Sv. Matka Tereza, ktorej duchovná temnota, odhalená až po jej smrti, prekvapila mnohých, prisľúbila: „*Ak by som sa niekedy stala svätou - určite budem sväticou temnoty. Budem nepretržite chýbať v nebi, aby som zažala svetlo tým, ktorí žijú na zemi v temnote.*“

Možno tým svetlom môže byť náš vzťah k Panne Márii. Svojim duchovným dcéram Matka Tereza vysvetľovala, že ak sa držíme po boku Panny Márie, dá nám svojho ducha milujúcej dôvery, úplnej odovzdanosti a radosti: „*Požiadajme jednoducho*

Máriu, aby nás naučila modliť sa, ako to naučila Ježiša v Nazarete.“

Bola presvedčená, že milovať Pannu Máriu sa naučíme iba tak, že budeme na kolenách odriekať ruženec. Svoju oddanosť Božej Matke napokon vyjadrila týmito slovami: „*Chcem, aby ste sa stali svätými. Chcem, aby ste boli pri Kristovi s Máriou pod krížom. Mária najviac pochopila Kristov smäd, lebo bola celkom pri kríži... Mária, Matka Ježiša, nauč ma milovať Ježiša tak, ako ho miluješ ty. Máriino mlčanie, oslov ma.*“

(Podľa publikácií 15 dní so svätým Jánom Pavlom II., sv. Františkom z Assisi, sv. Pátróm Piom a so sv. Matkou Terezou.)

Pripravila: Elena Blašková

Foto: Roderik Weissabel

Spoločenské podnety fatimského posolstva

„Ak prijímú moje požiadavky, Rusko sa obráti a budú mať pokoj; ak nie, roznesie svoje bludy do celého sveta, šíriac vojny a prenasledovanie Cirkvi. Dobrí budú mučení, Svätý Otec bude veľa trpieť, mnohé národy budú zničené. Nakoniec zvíťazí moje Nepoškvrnené Srdce. Svätý Otec mi zasväti Rusko, ktoré sa obráti, a svetu bude dopriate obdobie mieru.“

Poučiť sa z minulosti

Kardinál Angelo Sodano vo Fatime 13. mája 2000 konštatoval: „Aj keď udalosti, na ktoré sa vzťahuje tretia časť fatimského „tajomstva“, zdá sa, už patria minulosti, výzva Panny Márie na obrátenie a na pokánie, prednesená na začiatku dvadsiateho storočia, si aj dnes uchováva svoju podnetnú aktuálnosť.“ (Porovnaj dokument Kongregácie pre náuku viery Fatimské posolstvo, ktorého preklad vydal Spolok sv. Vojtecha v roku 2006 a je dostupný aj na internete.) Jednu z týchto udalostí, požiadavku zasvätenia Ruska Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, naplnil pápež, sv. Ján Pavol II., 25. marca 1984 po tom, ako bol kvôli atentátu na neho 7. júna 1981 zverejnený ním zostavený „akt zverenia“ Ruska a celého sveta Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie len v podobe nahrávky jeho príhovoru.

Hoci sa výstrahy Panny Márie nakoniec uskutočnili a dodnes sa vedú aj odborné debaty a historické skúmanie o tom, do akej miery, treba uviesť upozornenie vtedy ešte kardinála J. Ratzingera, že v súlade s náukou viery a tradíciou Cirkvi ani fatimské zjavenia Panny Márie trom malým pastierikom v roku 1917 nemali povahu odhalenia nemeniteľného osudu, ale boli predovšetkým výzvou na nápravu, ktorá očakávala slobodnú odpoveď zo strany ľudí.

V období 100. výročia týchto zjavení je vhodné zamyslieť sa okrem iného aj nad spoločenskými okolnosťami, pred ktorými fatimské posolstvo vystríhalo a v malej miere sú aktuálne dodnes.

Obsah fatimského posolstva

Sestra Lucia, posledná žijúca z troch detí, predstavila obsah fatimského posolstva prostredníctvom troch vízií, ktoré deti dostali počas zjavení. Prvá bola vízia videnia pekla a utrpenia zatratených duší v ňom. Ním v nich Panna Mária nechcela vyvolať strach (hneď ich upokojila ubezpečením, že oni do pekla nepôjdu), ale zdôrazniť dôležitosť ich poslania zachraňovať biedne duše, ktoré sa zbytočne odsudzujú na hrozné večné utrpenie.

Druhá vízia ukazovala, že cesta k záchrane vedie cez zasvätenie ľudí - a štátov - Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Popri ďalšom teologickom význame tohto zjavenia sa podčiarkuje predovšetkým vzor Panny Márie a jej Srdca otvoreného Bohu a očisteného uvažovaním o Bohu, ktoré jej umožnilo zaujať postoj úplného podriadenia sa Božej vôli a Jeho plánu, ako cesty k náprave ľudí.

Foto: Rastislav Hustý - Ježiš a svetlo

Tretia vízia, dlho uložená v tajnom archíve Posvätného ofícia, začala trojnásobnou výstrahou: „Pokánie! Pokánie! Pokánie!“ a naznačila predovšetkým blížiace sa útrapy 2. svetovej vojny, prenasledovania Cirkvi a utrpenia pápeža.

Sestra Lucia sa zverila kardinálovi Ratzingerovi, že „ako cieľ všetkých zjavení sa jej čoraz jasnejšie ukazovalo napomáhanie rastu vo viere, v nádeji a v láske – a všetko ostatné malo viesť k tomuto cieľu“. (Tamže, s. 51)

Prečo Rusko?

Pri uvažovaní o fatimskom posolstve sa automaticky vncuje otázka, prečo práve Rusko? Ved' marxizmus sa úspešne rozvíjal a šíril v socialistickom hnutí z Nemecka a Francúzska už viac ako pol storočia, ani totalitné režimy neboli ničím neznámym. Navyše, evanjeliové „dajte cisárovi, čo je cisárovo a Bohu, čo je Božie“ v celých dejinách naznačuje, že Boh neuprednostňuje žiadnu podobu štátneho zriadenia (pričom už v staroveku boli známe všetky ich základné formy a systematicky zhrnuté klady a zápory každej z nich).

Hlavná odlišnosť Ruska sa týka toho, že po zvrhnutí cárskeho režimu tam vznikol prvý oficiálne ateistický režim, založený na leninskej podobe marxizmu, ktorá síce nebola filozoficky veľmi ucelená, ale bola výrazne prakticky orientovaná na politické uskutočnenie marxistických, najmä materialistických myšlienok. Nešlo teda len o „odluku Cirkvi od štátu“ alebo nastolenie „náboženskej slobody a tolerance“. Podstatné bolo úplné popretie existencie Boha, odmietnutie duchovna a odstránenie náboženstva zo spoločnosti. Odhalenie a analýza dôsledkov („bludov“), ktoré z toho vyplývajú, by naplnila niekoľko kníh. Ako hlavné oblasti sa nám javia najmä dve: a. usku- točňovanie (a dokonca predpokladaný zánik) politiky a moci bez Boha s elimi-

náciou náboženstva a b. materialistický a ateistický spôsob života ľudí, vrátane výchovy detí.

Rozdielnosť marxistických a kresťanských riešení

Mnohí namietajú, že na marxizme predsa len niečo je. S tým súhlasia aj cirkevní predstavitelia a myslitelia a poukazujú na to, že aj encykliky a cirkevné dokumenty v 19. a začiatkom 20. storočia riešili podobné problémy ako Karl Marx s Friedrichom Engelsom (robotnícka otázka, triedny boj, zbadačenie, koncentrácia hospodárskej moci v dôsledku bezuzdnej slobody konkurencie a podobne), ba dokonca ich aj podobne videli. Rozdiely boli však v riešeníach, ktoré navrhovali, a to rozdiely natoľko veľké, že pápež Pius XI. napokon vyhlásil v encyklike *Quadragesimo anno* (1931, č. 111) ním opísaný radikálny aj umiernený socializmus za nezlučiteľné s kresťanskou náukou. (Por. Bernhard Sutor: Politická etika. Dobrá kniha, Trnava 1999, s. 221-228.)

Nakoniec možno fatimské posolstvo chápať aj ako určitý návod k riešeniu a označenie nesprávnych riešení. Problémy, ktorými sa zaoberali myslitelia 19. a začiatku 20. storočia, totiž pretrvávajú, hoci v inej podobe a v inej miere. A ich riešenia stále hľadáme. Prvým krokom, ktorý naznačuje, je „Pokánie!“ a zveľaďovanie vlastnej viery, spolu s umožnením náboženského rastu aj druhým, a to podľa príkladu a v odovzdanosti Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Ďalším je aktívna spolupráca ľudí na stvárňovaní spoločenského a ekonomického života, aj prostredníctvom spravodlivej politiky. Ako osobitný problém odhaľuje ateistický materializmus, ktorý stojí v jadre tak reálneho socializmu, ako aj vykorisťujúcich foriem kapitalizmu.

Mária Suríková

Na okraj...

Tri otázky Konstantinovi Pogorielovovi, horliteľovi ružencového bratstva

Azda všetci ho poznáme prinajmenšom z kostola, kde dlhé roky poskytuje svoje rôznorodé služby. Teraz sme ho oslovili ako horliteľa ružencového bratstva farnosti - súčasť výnimočného diela Panny Márie, ktoré začalo (podľa legendy) tým, že začiatkom 13. storočia darovala modlitbu posvätného ruženca sv. Dominikovi, a neskôr potvrdila svoju osobitnú ochranu a množstvo milostí pre členov bratstiev modliacich sa a zasvätených posvätnému ružencu ďalšiemu dominikánovi, bl. Alanovi de la Roche. Vďaka jeho úsiliu bolo v Katolíckej cirkvi schválené prvé ružencové bratstvo v roku 1475 a od tej doby je jedným z najrozšírenejších nástrojov osobného duchovného rastu a zdrojov milostí a spasý.

Foto: Mária Suríková

1

Kto sa môže stať členom ružencového bratstva?

Členom ružencového bratstva sa môže stať každý pokrstený katolík, nemusí k tomu mať ani ďalšie sviatosti. Musí len chcieť prijať na seba záväzky člena, teda predovšetkým modlitbu posvätného ruženca podľa toho, či sa rozhodne pre Živý, Svätý alebo Večný ruženec. Iné obmedzenia nie sú. Pokiaľ ide o vek, z pochopiteľných dôvodov sa odporúča, aby mal aspoň 9 rokov.

2

Aké sú záväzky člena ružencového bratstva?

Pokiaľ ide o člena Živého ruženca, ten je jedným z 20-tich členov ruže, ktorá sa dokopy denne modlí celý posvätný ruženec, a teda každý člen sa má pomodliť denne jeden desiatok. S tým súvisí povinnosť raz za mesiac prísť na stretnutie bratstva, na ktorom si členovia ruží vymenia jednotlivé tajomstvá. Členovia Svätého a Večného ruženca sa modlia individuálne: vo Svätom ruženci celý posvätný ruženec (20 tajomstiev) za týždeň, vo Večnom sa člen pomodlí v určenú hodinu raz za mesiac alebo za rok súvisle celý posvätný ruženec. Tí, ktorí sa modlia individuálne, nemusia (ale môžu) chodiť na stretnutie bratstva a komunikujú hlavne s horliteľom.

3

Môže členovi ružencového bratstva prekážať v plnení jeho povinností dochádzanie za prácou alebo štúdiom, dlhodobé vycestovanie, presťahovanie, vážne ochorenie a pod.? Ako sa má vtedy zachovať?

Členovia Svätého a Večného ruženca sa modlia individuálne, takže ich nemožno nejako kontrolovať, všetko závisí od ich dobrej vôle. Základom ružencového bratstva je však farnosť a predpoklad stretávania sa. V Živom ruženci je mesačné stretnutie a výmena tajomstiev povinná, ale člen sa môže dobrovoľne zúčastňovať aj na ďalších aktivitách, ktoré ružencové bratstvo organizuje alebo sa na nich podieľa. V prípade krátkodobej udalosti (choroby, vycestovania) ohlásí svoju neúčast' horliteľovi ruže. Ak však ide o dlhodobú záležitosť, mal by sa zapojiť do bratstva v tej farnosti, v ktorej dlhodobo pôsobí.

Za rozhovor ďakuje Mária Suríková

Edita Steinová: Žena

Ako nie je možné porozumieť životu Pána Ježiša bez zahĺbenia sa do života žien, ktoré ho sprevádzali, tak nie je možné poznať dielo sv. Jána Pavla II. bez poznania diela Edity Steinovej - sv. Terézie Benedikty od Kríža. Títo svätí sú totiž nanajvýš prepojení a kto sa zaoberá životom a dielami jedného z nich, skôr či neskôr sa dopracuje k myšlienkam toho druhého. Svojím dielom ukazujú smer k lepšiemu pochopeniu identity ženy a muža ako obrazu stvoreného na Božiu podobu.

Texty od *Edity Steinovej* zaradené do publikácie *Žena*, sú prednášky. Ide spolu o 8 prednášok venovaných otázkam ženy, jej identity a jej miesta v modernej spoločnosti, jej významu pre život národa, ženským povolaniam podľa prirodzenosti a milosti, kresťanskému životu ženy, umeniu materskej výchovy, základom vzdelávania žien a problémom nového vzdelávania dievčat. Názvy jednotlivých prednášok napovedajú, že knižný titul z pera „spolupatrónky Európy“, ktorá ako filozofka, učiteľka, vzdelaná osobnosť s kresťanským duchom rozumela danej problematike, je vhodný predovšetkým pre tých, čo túžia lepšie spoznať osobitosť ženy.

Steinová vysvetľuje, že ženy sa viac zaujímajú o osoby než o veci, o konkrétne než o abstrakciu, viac sú zamerané na celok než na časti a majú rozvinutú schopnosť empatie a chápania emocionálnych stavov. Zároveň táto predispozícia v nich vytvára neodolateľnú potrebu byť pri všetkom vo všetkých oblastiach, dotknúť sa všetkého, ale do ničoho sa nezahľbiť.

Autorka vysvetľuje, že žena sa nevhodným spôsobom mieša do osobného života iných a pociťuje neznesiteľnú potrebu manipulovať druhými. Žena má slovami Steinovej

„sklon sama sa úplne stratiť v inom človeku“. Jej slepá ženská láska často ničí objektivnosť jej úsudku. Odporúča použiť vecnú prácu ako liek proti nedokonalosti ženskej prirodzenosti, lebo „žena nemá šetriť starostlivosťou o skutočnú ľudskú prirodzenosť a má ju chrániť a rozvíjať. No najskôr ju musí sama *vlastniť*, inak k nej nemôže priviesť druhého.“ Tvrdí, že „osobitné určenie ženy je byť manželkou a matkou.“ Vysvetľuje, že je to možné len vtedy, ak je ona sama pevne zakotvená, t.j. že všetko v nej musí byť usporiadané a v rovnováhe. Slová Steinovej o poslaní ženy sú nesmierne aktuálne aj dnes: „...dnes viac ako kedkoľvek v minulosti potrebujeme ženy, ktoré znova obnovia skutočný kresťanský rodinný život...“ a dodáva, že „osobitná hodnota ženy spočíva v osobitnej citlivosti na pôsobenie Boha v duši. Rozvinie sa v nej vtedy, ak sa žena Bohu s plnou dôverou odovzdá bez akéhokoľvek odporu.“

Elena Blašková
Foto: www.zachej.sk

Spomienka

Len kyticu kvetov vám na hrob môžeme dať,
tichú modlitbu odriekať a s láskou na vás spomínať.
Už navždy vám prestali hviezdy svietiť, slnko hriať,
ale tí, čo vás radi mali, neprestanú na vás spomínať.

Dňa 8. mája si pripomenieme nedožitú 100. výročie narodenia pani **Márie Liškovej**. S úctou a láskou spomínajú deti s rodinami.

Bociany

3. 4. 2017

Ani neviem, ktorú mám radšej. Na jeseň asi červenú, hoci aj žlté listy, najmä na javoroch sa mi veľmi páčia. Jar je tiež o žltej. Nesie ju podbeľ, zlatý dážď i narcisy. Ale aj o zelenej. Minulý víkend, keď som v lesoparku objavil na bukoch prvé, ešte malilinké lístočky, očarila ma. Teším sa však aj na bielo kvitnúce čerešne či ružovkavé jablone a sýto ružové višne.

Farby jari. Sú úžasné. Možno aj preto, že v sebe nesú nový život, jeho začiatok. Napadlo mi to minulý piatok, 24. marca, keď som na lúke uvidel bociany. Už sú tu. Presne ako po minulé roky. Pravidelne prilietajú okolo 25. marca, ktorý je dňom počatého života. Je to krásne symbolické, veď o nich hovoríme, že nám nosia deti, nový život rodín i celej ľudskej spoločnosti. Pričom aj deti majú svoje farby. Ružová je o dievčatkách, modrá o chlapcoch. Ale patrí k nim najmä biela, odrážajúca ich nevinnosť.

Nie všetko je však na jar harmonické a romantické. Keď kvety na stromoch zamrznú, plody sa neurodia. Keď zamrznú ľudské srdcia, počaté deti sa nenarodia. A to je väčšia škoda, než napáchali vlaňajšie jarné mrazy. Kiežby tohto roku neprišli. Ani v prírode, ani v ľuďoch. Kiežby sme sa mohli radowať nielen z farieb jari, ale i z plodov jesene.

Vladimír Slovák **rtv:** Rádio Slovensko **rtv:** slovensko.rtv.sk

Čo treba odstrániť

10. 4. 2017

Vďaka suchému marcú sa mi podarilo jarným rezom ošetriť v mojom sade päť jabloní. Nakolko nie som v tejto oblasti profesionál, vlastne som sa i učil.

A tak je posledná iná než prvá. Mal som už iný pohľad na to, čo odrezať a čo ponechať; ktoré konáre a konáriky majú perspektívu priniesť úrodu. Výsledok, ktorý ukáže, kedy som sa rozhodol správne, však bude viditeľný až na jeseň, pri zbere úrody.

Pred dvoma týždňami som sa zúčastnil na 400-ročnici sv. Jozefa Kalazanského. Muža, ktorý celý život venoval deťom, ich vzdelávaniu a výchove. Aj v ich charaktere treba niečo rozvíjať a niečoho sa zbaviť, odstrániť. Pri čnostiach či nerestiach je to jasné. Ale pri mnohých veciach nie. Preto aj skúsený pedagóg neraz povie - „toto som uňho zanedbal“ alebo „toto som zbytočne akcentoval“...

A čo rodič, ktorý ani nemá pedagogické vzdelanie a často sa riadi iba intuíciou, prípadne skúsenosťami z toho, ako vychovávali jeho? Asi tiež nie vždy trafí. Či už pri talentoch (do ktorých treba investovať), alebo pri povahových rysoch (čo treba trestať ako zlo a čo akceptovať ako prirodzené správanie...). Pričom tu sa správnosť ukáže neskôr než na jeseň a zodpovednosť je oveľa väčšia ako pri ovocných stromoch.

Kiežby sa im to darilo. Učiteľom i rodičom. Možno to zvládnu, ak budú vychovávať s pokorou. Ak nezabudnú, že aj my, čo učíme, sa tiež učíme.

Prejavy náklonnosti

17. 4. 2017

Predstavte si, že niekto ublíži vášmu dieťaťu. Idete poň do školy a spolužiak ho priamo pred vašimi očami zvalí na zem alebo mu roztrhne šaty. Ako budete reagovať? Podakujete mu, dáte mu čokoládu a 5 eur... Nie?

Ale áno. Presne to isté urobíte chlapcovi, ktorý u vás dnes zazvoní a príde okúpať či vyšibať vašu dcérku. Vlastne jej ublíži a zamočí aj pekné šaty. A vy ho za to odmeníte. Samozrejme, motív činu je inde. On jej vlastne preukáže pozornosť či náklonnosť. Ak ide o vašu manželku či matku, tak úctu. Lebo o tom sú naše tradície, veľkonočné zvyky, ktoré väčšina z nás dodržiava a teší sa na ne.

Je zaujímavé, ako všelijako môžeme prejavovať svoju náklonnosť. Najmä medzi mužmi a ženami. Od úsmevu, pochvaly a uznania či otvorenia dverí cez darčeky, pesničky a básničky až po pozvanie k náročným a ťažkým športom či spoločnej práci. Ba až po krásnu drzosť, ako spieva Beáta Dubasová. Je to určené vekom, tradíciou, kultúrou, spoločenským statusom, blízkosťou, atď. Toto všetko určuje spôsob prejavu i jeho mieru. A ide aj o to, aby naša pozornosť bola naozaj prejavom náklonnosti, úcty či lásky. Aby sme ju tak konali my a aby to tak chápal i jej adresát či adresátka.

Kiežby to dnes u vás všetko ladilo. Voda, korbáč, voňavka, miera peňazí i alkoholu. Aby nám veľkonočné tradície priniesli pookriatie na tele i na duchu.

Zamyslenie na dnešný deň **rtv:** vysiela každý pondelok 5:20 hod.

Svätý Juraj

24. 4. 2017

Dnes oslavujeme svätého Juraja. Rímskeho vojaka, ktorý bol umučený pre svoju vieru začiatkom 4. storočia. Zobrazuje sa ako rytier na koni, ktorý kopijou doráža draka. Nie je to na základe životopisu, ale legendy, podľa ktorej Juraj porazil draka, znepokojujúceho jeho rodné mesto Selenu. Robil zle a požieral ľudí. Keď mu kráľ mal dať svoju peknú a dobrú dcéru, aby mestu neškodil, pricválal rytier, ktorý draka porazil a zabil. A to bol svätý Juraj.

Ale kto bol ten drak? Túto otázku si kladiem skoro vždy, keď vidím sochu alebo obraz tohto patróna rytierov a vojakov. Ten drak je na nej zobrazený rôzne. Závisí to nielen od doby vzniku umeleckého diela, ale aj od krajiny.

Ako som nad tým uvažoval, prišiel som k záveru, že na Slovensku boli tými drakmi, čo znepokojovali ľudí, ba priam ich požierali, boháči, grófi, šľachtici. Aspoň tak to vidím na príbehu nášho „svätého Juraja“, Jánošíka. Ten víťazil nad nimi, im bral a tiež podľa legend chudobným dával. Len neviem, či bol tento obraz vytvorený sociálnou nespravodlivosťou, alebo najkrajšou slovenskou vlastnosťou, závisťou.

Tak či onak si myslím, že ten drak je v nás. Je to naše sebestvo, s ktorým bojujeme celý život. Teda aspoň dúfam, že bojujeme a raz pod vlajkou sv. Juraja aj zvíťazíme.

Kalazanský jubilejný rok

V rámci Kalazanského jubilejného roka sme sa pre vás rozhodli pripraviť sériu dvanástich svedectiev - povzbudení od ľudí, ktorí mali či majú možnosť prežívať svoj život v blízkosti piaristov a čerpať z charizmy ich rehole. Príbehy týchto ľudí sú zároveň pomyselnou kyticou vďaka pre všetkých piaristov, ktorí v našom meste pôsobili či stále pôsobia.

Dnes vám svoj príbeh za detský spevácky zbor Rosnička, pôsobiaci pri Piaristickej základnej škole F. Hanáka v Prievidzi, vyrozpráva jedna z jeho vedúcich, pani učiteľka Iveta Luermannová.

Názov Rosnička sa mi hneď zapáčil

Nedávno, počas ustavičnej modlitby v našej školskej kaplnke, sa ma moja žiačka nečakane spýtala: „Ako vlastne vznikla Rosnička?“ V duchu som sa nad tou otázkou pousmiala, pretože som vedela, že jednou z tém Kalazanského jubilejného roka vo farskom časopise Bartolomej bude i naša Rosnička. Aký je teda jej príbeh?

Bola som na materskej dovolenke s našimi tromi synčekmi, keď som sa dozvedela, že v piaristickom kostole sú slúžené detské sväté omše. Odvtedy už síce prešlo 24 rokov, ale v srdci mi navždy zostane to, čo som prežila pri prvom stretnutí s pátrom Jánom Lichtnerom - veľké, srdečné prijatie. Odvtedy sme so synmi na detské sväté omše chodili pravidelne a veľmi radi.

Po synovi i ja

V školskom roku 1994/95 sa náš najstarší syn stal školákom - prvákom; na našu veľkú radosť v piaristickej škole. Hoci som veľmi túžila po tom, aby som tu učila, nemala som odvahu prihlásiť sa sem. Myslela som si, že na to nie som vhodná, pretože som nebola vychovávaná vo viere. Moja švagriná Betka ma však povzbudila, aby som za pátrom Jánom predsa len išla. Povedala som mu aj o svojej túžbe, aj o svo-

jich zábranách... A vtedy som zažila druhé prijatie - mohla som do školy nastúpiť ako učiteľka.

V školskom roku 1995/96 sme u piaristov začali učiť spolu s pani učiteľkou Renátkou Sladkayovou. Renátka je organistka, ja som zas vždy rada spievala. V našej spievajúcej škole to nemohlo dopadnúť inak, len že sme spolu začali viesť spevácky krúžok. Nacvičovali sme s deťmi kresťanské aj ľudové piesne. A počas nasledujúceho školského roka sme na podnet pátra Jána začali nacvičovať i piesne a postupne aj žalmy na detské sväté omše.

Keďže maskotom školy bola žabka (podľa pesničky Pýtala sa žabky žabka); časopis, ktorý v škole vychádzal, sa volal Žabka; vysielalo tu Rádio Žabka a Kino Žabka; páter Ján vymyslel pre náš spevokol meno Rosnička. Od začiatku sa mi páčilo. Znelo tak jemne, podobne ako rosička.

No a 13. októbra 1996 o 11:00 spievala Rosnička na detskej svätej omši po prvýkrát.

UŽ 20 rokov

Dvadsať rokov Rosničky, to je veľa, veľa detí, ich krásne hlasy, túžba a ochota spievať na Božiu slávu a pre radosť. Sú to aj ich rodičia, bez ich podpory by to nešlo. Sú to oni, ktorí svoje deti na detskú svätú omšu privedú, povzbudia, pochvália.

Spev detí postupne na syntetizátore sprevádzali a k piesňam pekné sprievody vymýšľali naši skvelí hudobníci pán Marian Kvet, Marek Kvet, Peťo Švec, Kristián Švec a v súčasnosti Adam Debnár. Ani bez zvučiarov by náš spev neznel, preto nás postupne ozvučovali Michal Kvet, Ján Grešner, Damián Leporis a teraz Peter Kohút. Moje milé kolegyne, to sú pre deti učiteľky spevu aj druhé mamy. Od začiatku to bola Renátka Sladkayová. Potom sa k nám pridala Monika Schutová. Hoci už na našej škole neučí, stále s nami spieva. Posledných pár rokov vedieme Rosničku spolu s pani učiteľkou Evkou Kohútovou.

Stretávame sa na nácvikoch v stredu, s niektorými deťmi vo štvrtok. Cvičíme si rytmus, správne dýchanie, hlasy, nacvičujeme žalmy, piesne podľa liturgických období, aby sme sa pripravili na slávenie svätých omší, čo je našou hlavnou náplňou a poslaním.

Bolí sme aj v Ríme

Rosnička od svojho vzniku zažila všeličo pekné. Spievali sme dôchodcom pre radosť, na školských akadémiách, sobášoch, prievidzských aj necpalských hodoch či pri návšteve prezidenta Michala Kováča v našej škole. Veľkou udalosťou bola naša púť do Ríma, kde sme spievali na svätej omši v Chráme svätej Doroty.

Vydali sme tri CD. Výtťažok z posledného sme darovali Detskému hospicu Plamienok. Pravidelne sa zúčastňujeme festivalu Mladí mladým vo Veľkej Lehôtke a na konci školského roka radi chodíme na výlet do Nitry, kde nás vždy čaká páter Ján Lichtner - Slniečko.

Naši pátri piaristi Rosničku od začiatku podporovali a povzbudzovali. Zvlášť páter Ján Hríb - páter Janko - je nám veľkou oporou. Na neho sa deti vždy najviac tešia, či už sú to rosničkárske nácviky, alebo homílie na detských svätých omšiach. Ďakujeme mu, že nás takto radosť vedie k Pánovi Ježišovi a konaniu dobra aj prostredníctvom spevu.

Verím, že náš dobrý Boh vedie aj moje kroky. Priviedol ma k piaristom a prostredníctvom pátrov, školy a Rosničky dáva mojej duši to, čo potrebuje.

Milí pátri piaristi, zo srdca vám ďakujem!

Iveta Luermannová

Foto: archív rodiny Kvetovej a Porubcovej

Rosnička na púti v Ríme v roku 2005

Detský spevácky zbor Rosnička spieva počas školského roka vždy na detskej svätej omši u piaristov o 11:00. Kto by si chcel zaspomínať na staršie časy, piesne Rosničky z roku 2003 (spolu s videami) nájde aj na kanáli YouTube - do vyhľadávača stačí zadať pojem „Liturgický rok s Rosničkou“.

Zachovanie čistoty bolo pre ňu cennejšie ako život

Blahoslavená Pierina Morosoniiová

Keď sa Pierina Morosoniiová v roku 1947 vybrala do Ríma na blahorečenie Márie Gorettiovej, vrátila sa domov úplne premenená - plná zbožnosti a vnútornej radosti. „Bolo by pre mňa radosťou zomrieť podobne ako ona,“ povedala svojim priateľom. Netušila, že o desať rokov neskôr sa jej slová stanú skutočnosťou.

Pierina Morosoniiová sa narodila 7. januára 1931 v talianskej dedinke Fiobbio. Bola najstaršou z deviatich detí v rodine chudobných hospodárov. Preto už od útleho detstva pomáhala rodičom, ako len vedela. Jej matka neskôr spomínala

na to, že si nepamätá chvíľu, kedy by jej Pierina odvrávala, keď dostala nejaký príkaz. „Mat' takú dcéru - to bola milosť od Pána,“ povedala.

Práca v tkáčskej dielni

Ako šesťročná pristúpila Pierina k 1. svätému prijímaniu a o rok neskôr jej bola udelená sviatosť birmovania. Bol to pre ňu veľký zážitok. Cestou do školy (a neskôr do práce) sa jej stala prirodzenou každodenná zastávka v kostole, kde sa zúčastnila na svätej omši.

Hoci bola Pierina najlepšou žiačkou v triede a rada by sa vzdelávala ďalej, chudobná a početná rodina, z ktorej pochádzala, jej naplnenie tohto sna neumožňovala. Vyučila sa preto za krajčírku a hneď po ukončení školy začala pracovať v textilných dielnach firmy Honegger. Pracovalo sa tu na smeny - v jeden týždeň od 6:00 do 14:00 a v druhý týždeň od 14:00 do 22:00.

Pierina vstávala každé ráno o štvrtrej, aby okrem práce stíhala i svätú omšu. Keď jej ktosi odporúčal vzdať sa tohto životného štýlu, povedala iba: „Nemôžem žiť bez svätej omše.“

Bohatý vnútorný život

Vo voľných chvíľach Pierina rada čítala životopisy svätých. Často sa modlila najmä k Márii Goretti. „Keď zistila, že svätou sa môže stať aj za múrmi kláštora,“ povedal o nej neskôr pri blahorečení pápež Ján Pavol II., „s láskou sa venovala činnosti vo svojej farnosti, v Katolíckej akcii a aj v apoštolovaní v prospech vzbudzovania kňazských a rehoľných povolání. Osobná modlitba, každodenná účasť na svätej omši s obetnou hostinou svätého prijímania a dobré duchovné vedenie ju priviedli k čoraz lepšiemu pochopeniu Božej vôle a nádeji svojich bratov i sestier a zároveň jej dovolili dozrieť v rozhodnutí súkromne sa zasvätiť Pánovi svätým životom.“ Vstúpila do tretieho rádu františkánov a zložila sľuby chudoby, čistoty a poslušnosti.

Utrpenie prijímala Pierina ako dar od Boha. Zranila si nohu na tkáčskom stave, dostala infekciu a musela zostať mesiac v nemocnici, ale ona sa nestážovala. Neskôr si poranila šľachu na palci, kvôli čomu trpela až do konca života, no neprotestovala. Raz, keď sa v zlom počasí konečne vrátila z práce domov, poslala ju mama ešte raz do dediny na nákupy. Napriek únave sa okamžite otočila a šla.

Obrana čistoty

Nadišiel osudný deň, 4. apríl 1957. Pierina sa - ako zvyčajne - ráno zúčastnila svätej omše a šla do práce. Mala rannú smenu. Cestou domov sa ešte zastavila v dedine na nákupoch a modliac sa ruženec, pokračovala ďalej. Na jednom z pustých úsekoch cesty neďaleko lesa ju prepadol mladý dvadsaťročný muž, ktorý sa ju pokúsil znásilniť. Pierina sa bránila tak húževnato, až to dotýčného rozzúrilo. Udreľ ju po hlave

t ťažkým kameňom, ktorým sa pokúšala brániť, a ušiel preč.

Keď sa Pierina vo zvyčajnom čase nevrátila domov, rodina ju začala hľadať. Našli ju ležiacu na ceste. Bola pri vedomí, ale už nemohla hovoriť. Rýchlo k nej zavolali kňaza, ktorý jej udelil pomazanie chorých a previezli ju do nemocnice v Bergame. Tu o dva dni neskôr v dôsledku vážneho poranenia hlavy zomrela.

Pierina Morosoniiová bola blahorečená 4. októbra 1987. „Pred tridsiatimi rokmi,

počas návratu domov, sa jej mučeníctvo naplnilo v dôsledku kresťanskej viery. Jej kroky jednako nezomreli, ale naďalej ukazujú svetlú cestu tým, ktorí majú otvorené oči na fascinujúce evanjeliové výzvy,“ zdôraznil pri tejto príležitosti Ján Pavol II.

Pripravila: Petra Humajová

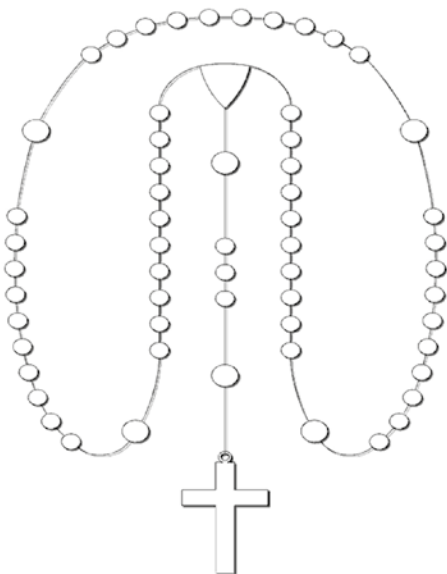
Životopisné údaje: Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 2; www.breviarz.pl

Foto: www.sdc.me.uk

Milé deti,

mesiac máj je mesiacom Panny Márie. Tá nás neustále pozýva, aby sme sa modlili ruženec – najväčšiu zbraň proti zlému. Skúsme tento mesiac prijať jej pozvanie a pomodliť sa ho. Vždy, keď sa pomodlíte jeden celý ruženec, vyfarbíte si jeden desiatok. Poznáme niekoľko druhov modlitieb svätého ruženca. Viete vymenovať aspoň štyri?

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____

Zasmejme sa...

Rodičia majú dve deti – pesimistu a optimistu. Na narodeniny chcú rodičia deti vyskúšať. Pesimistovi vykúpia obchod s hračkami a optimistovi dovezú do izby fúru konského hnoja.

Z izby pesimistu sa ozýva plač:

„Tol'ko darčiekov, všetci mi budú závidieť, hračky sa budú kaziť a bateriek koľko ide do nich!“

Z izby optimistu sa ozýva smiech:

„Tol'ko hnoja, tu musí byť niekde aj koník!“

Rubriku PRE DETI pripravuje Eva Cagáňová

Farská kronika od 26. marca do 27. apríla 2017

Do farského spoločenstva sme sviatosťou krstu prijali:

Alica Pazderová
Erika Fabianová
Karolína Zara
Dominik Hojč
Eliška Khúebachová
Lýdia Vinkláríková
Viktória Vinkláríková
Sarah Horváthová
Matej Krajniak
Liliana Ševceová

Manželstvo uzavreli:

Juraj Ruman a Nikola Mláková
Ján Hutka a Lucia Horáková

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:

Patrik Mazán, 19 r.
Helena Vráblová, 81 r.
Helena Martišová, 90 r.
Mária Neuschlová, 93 r.
Barbora Konrádová 79 r.
Vladimír Mišenka, 85 r.
Magdaléna Zlukyová, 76 r.
Jozef Fulajtár, 91 r.
Antónia Pilátová, 83 r.
Rozália Žambokyová, 83 r.
Ján Meliško, 74 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko

tel.: 0902 202 898

e-mail: alojz.vlcko@gmail.com

Vedúca vydania: Petra Humajová

Grafika: Beáta Voskárová

Redaktori: Vladimír Slovák, Marián
Husár, Ján Jáger, Elena Blašková,
Anna Gálová, Štefan Kollár, Mária
Melicherčíková, Mária Suríková,
Zuzana Škrinárová

Kontakt:

tel.: 046/542 28 01

web: www.farapd.sk

e-mail: bartolomej@farapd.sk

adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:

str. 1 - Silvia Kobelová

str. 2, 31 - Štefan Kollár

str. 3 - Ján Hríb SchP

str. 32 - Mária Melicherčíková

Tlač: PATRIA l., spol. s. r. o.

Náklady na tlač:

cca. 0,40 €

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov.

Rukopisy nevraciamy.

Veľkonočné obrady v piaristickom Kostole Najsvätejšej Trojice, apríl 2017

Veľkonočné obrady vo farskom Kostole sv. Bartolomeja, apríl 2017

